

HỒI 76

VẠN ĐỘC TỔ SƯ

D

ư Đường Chủ mau quên quá!

- Thật tại hạ nghĩ không ra, trên võ lâm còn có một ai dùng độc được nữa?

- Người ấy không phải dùng độc, nhưng chẳng lúc nào sợ độc kia!

Độc Quân Dư Hóa gầm đầu nghĩ một lúc, rồi như sức nhớ, nói:

- À! Vũ huynh chỉ người đó là truyền nhân của Ma Trung Chi Ma, thừa kế chưởng môn Thiên Nam Lãnh Diện Nhân Hoàng Thượng Chí sao?

- Đúng vậy! Nếu sau này nó biết được nơi đây, thì Dư Đường Chủ đoán xem hậu quả sẽ như thế nào?

Dư Hóa đứng chờ người thăm nhớ lại:

- Trước kia Hoàng Thượng Chí xông vào Liên Hoàn Thao, mình đã tự tay dùng chất độc Vân Cốt Hương Âm vây cả đường vào cốc mà hấn vẫn không hề thiệt hại!

Hoàng Thượng Chí thấy chúng bàn độc kế hủy Hắc Cốc, lấp Độc Trì, thì Hắc Bạch Song Yêu làm sao phục hồi được hình dạng khi xưa? Chàng cố tìm cách ngăn lại hành động của đối phương.

Gã có đầu tóc bù xù liền hỏi Vũ Trung Kỳ:

- Đã có lệnh của Giáo Chủ, thì chúng ta phải thi hành gấp chứ, vũ huynh định cách hủy Hắc Cốc như thế nào?

- Giờ chỉ cần đem mấy trăm cân thuốc pháo đặt trên đồi lĩnh vực chúng ta hủy Hắc Cốc này dễ như đập một cái chén đất!

-Ồ! Thế chúng ta thi hành ngay.

Hoàng Thượng Chí khẽ nói với Song Yêu:

- Bọn người đứng bên Độc Trì ta giao cho hai người phải hạ sát hết. Chỉ có lão già mặc áo đen gọi là Độc Quân Dư Hóa thì để ta đối phó!

Hắc Bạch Song Yêu cúi đầu tuân lệnh.

Vừa lúc ấy, trong Độc Trì hùng hục sôi lên, như có một quái vật từ dưới đáy nước xuất hiện.

Thượng Chí vội đưa tay gần Song Yêu lại, nói:

- Các người dừng lại!

Bọn người của Độc Quân Dư Hóa đang định tiến lên đòi, chợt thấy nước giữa Độc Trì xáo động, bất giác cả bọn lạnh cả xương sống, tiếp đó một lão già tóc trắng từ từ trôi lên khỏi mặt nước.

Gã đầu tóc bù xù buột miệng kêu lên:

- Vạn Độc Tổ Sư!

Cả bọn đều run lấy bầy bước lui ra.

Lão tóc trắng xuất hiện lên mặt nước, rồi búng mình một cái đã nhảy lên bờ ao tức khắc. Lạ hơn nữa là mình lão tóc trắng không hề dính một tí nước.

Độc Quân Dư Hóa mặt tái mét, vội cúi mình thi lễ:

- Lão tiền bối có phải là người mà khách vô lâm gọi là Vạn Độc Tổ Sư?

- Đúng vậy! Còn chúng mày đến đây làm gì?

- Vãn bối... vãn bối vì tánh hiếu kỳ tới đây.

- Hiếu kỳ? Ha! Ha! Ha...

Vạn Độc Tổ Sư ngẩng mặt lên cười như sấm sét, rồi phất tay nói lớn:

- Lui!

Cái phất tay của lão, khiến cho mười hai cao thủ Thiên Tê Giáo như bị luồng bão tố cuốn băng tuyết ép vào người. Cả bọn thất kinh chen lấn nhau chạy ra ngoài.

Liền đó một tiếng hét lạnh lốt:

- Đứng lại!

Dứt tiếng hét, có một thiếu niên đứng cản đường, Độc Quân Dư Hóa và cùng bọn phải dồn nhau đứng lại.

Thiên Tê Sứ Giả Vũ Trung Kỳ quắc mắt đỏ ngầu nhìn thiếu niên, quát lớn:

- Thằng nhỏ kia mày nên sáng mắt coi thử...

Độc Quân Dư Hóa thất kinh, chặn lời Trung Kỳ, gọi:

- Lãnh Diện Nhân!

Ba tiếng ấy vừa thoát ra miệng Dư Hóa, làm cả bọn lại càng hoảng hốt hơn nữa.

Vũ Trung Kỳ làm gan nói:

- Thằng nhỏ đó ta chỉ cần cho một đấm là toi mạng ngay.

Vạn Độc Tổ Sư thấy bọn Thiên Tề Giáo Chủ gây sự, nên lạnh lùng nói:

- Trong Hắc Cốc ta không cho phép bọn người đấu nhau!

Hoàng Thượng Chí xoay mặt qua lão tóc trắng, nói:

- Xin lão tiên bối đừng để bọn này chạy thoát ra ngoài.

- Tại sao?

- Vì bọn này muốn ra ngoài để đốt thuốc pháo, phá hủy Hắc Cốc này.

- Việc đó đâu có quan hệ gì đến mày? Hãy mau rút đi!

Thượng Chí thấy cử chỉ của độc tổ sư tức quá nói không ra tiếng.

Vũ Trung Kỳ được dịp, liền nói:

- Đi mày, nhỏ! Chúng ta ra khỏi nơi này rồi tính sau!

Dứt lời, Trung Kỳ cùng đồng bọn tẩu thoát ra ngoài...

Vạn Độc Tổ Sư lạnh lùng nhìn cử chỉ ngơ ngác của Thượng Chí, nói:

- Ta tha cho mày khỏi tội chết bởi câu nói khi nãy đấy! Thôi hãy dẫn hai bạn của mày rút đi!

Hoàng Thượng Chí đứng ngơ ngác không hiểu tại sao Vạn Độc Tổ Sư khinh thường chàng như vậy, trong lúc đó thì bọn Thiên Tề Giáo đã chạy mất. Chàng lại nghe lão phát giác được tung tích Song Yêu còn núp trong bóng tối, mà lão lại biết chúng là đồng bọn với chàng nữa. Điều này khiến Thượng Chí hết sức kinh sợ.

Hắc Bạch Song Yêu nghe lão nói, cũng giật nảy người, biết không giấu mặt được nữa, vội nhảy ra đứng bên Thượng Chí.

Thượng Chí bước tới, cung kính nói:

- Chúng tôi có việc tới cạy nhờ tiên bối?

- Lão phu đã mấy mươi năm nay, không tham dự tới việc thế gian nữa.

- Xin lão tiên bối rộng lòng từ thiện giúp cho.

Vạn Độc Tổ Sư bực mình gắt:

- Nếu mày lợi xuống được dưới Độc Trì, thì lão phu cho phép mày nói việc ấy!

Dứt lời lão xoay mình bỏ đi...

Hoàng Thượng Chí gọi theo:

- Lão tiền bối! Xin tiền bối dừng bước.

Vạn Độc Tổ Sư dừng bước, ngoảnh mặt nơi khác, hỏi:

- Chuyện gì vậy?

- Bọn chúng lúc nãy mưu độc, muốn ra ngoài đốt thuốc pháo hủy phá Hắc Cốc và lấp Độc Trì...

- Lão phu đã nói rằng không quan hệ gì đến mày, sao mày cứ nhắc lại làm gì?

- Lão tiền bối sao coi thường quá vậy?

- Thôi, mày đừng nói nhiều vô ích, hãy rút đi!

- Nhưng điều lão tiền bối vừa hứa, thì để vãn bối thực hiện!

- Thằng bé kia! Mày dám xuống Độc Trì à? Nếu mày còn muốn sống thì hãy rút đi là hơn!

Hoàng Thượng Chí điềm nhiên, nói:

- Đã đến đây rồi, còn điều gì mà không dám!

- Mày quả thật dám xuống Độc Trì sao?

- Dám!

Hắc Bạch Song Yêu mặt biến sắc, vội bước tới, quỳ trước mặt Thượng Chí, giọng run run:

- Xin chuồng môn nhân chớ làm việc ấy mà nguy hiểm.

- Tại sao?

- Đệ tử cam lòng chịu vĩnh viễn như thế này, chứ không muốn phục hồi dung mạo nữa.

- Tại sao?

- Đệ tử không muốn chuồng môn nhân mạo hiểm như vậy!

- Ta đã quyết định rồi!

Vạn Độc Tổ Sư cười nhạt một tiếng, rồi nhảy xuống Độc Trì chìm mất dạng.

Hoàng Thượng Chí đứng dừng cau mày, nói:

- Tại chúng mày mà hỏng việc rồi! Đứng dậy!

- Chưởng môn nhân định bỏ qua việc làm độc ác của lão Vạn Độc Tổ Sư chứ?

- Không!

- Nước Độc Trì chạm đến da là chết liền. Hai xác chết bên ao kia, trước khi xuống đã được thoa thuốc khử độc, mà...

Hoàng Thượng Chí liếc mắt nhìn qua hai xác chết cứng đờ đó, cũng phát lạnh người. Nhưng chàng đã cương quyết giúp cho Song Yêu được hồi phục dung mạo nên không thể bỏ qua được.

Chàng gần giọng nói:

- Hai người quên rồi sao? Ta đã từng dắt hai người ra Tử Vong Cốc mà chất độc đó đã làm gì hại ta chưa.

- Thứ độc đó chỉ là...

- Đứng dậy! Các người hãy lập tức ra khỏi cốc, lo đề phòng bọn Thiên Tề Giáo hủy phá Hắc Cốc bằng thuốc pháo ngoài đó.

Song Yêu sợ hãi đứng dậy, nhưng không muốn đi.

Chàng liền hét lớn:

- Đi mau! Coi chừng âm mưu bọn nó.

Bạch Yêu run giọng nói:

- Chưởng môn nhân!...

Chàng không để cho Bạch Yêu nói hết câu, liền gần từng tiếng:

- Đây là mệnh lệnh của ta! Hai người muốn kháng cự à?

- Đệ tử không dám!

- Vậy cứ theo lệnh mà làm.

- Đệ tử thì hành xong việc này thì sao?

- Cứ ở ngoài cốc chờ ta.

- Nếu...

Hoàng Thượng Chí biết trước lời của hắn, liền nói:

- Với kỳ hạn là một ngày.

- Sau một ngày nếu không thấy Chưởng môn nhân ra cốc...

- Hai người lo trở về Thiên Nam.

- Đệ tử đã thể sống chết bên gót Chưởng môn nhân, thì đâu có thể bỏ ra đi như vậy?

Hoàng Thượng Chí cảm thấy rất thương xót, nhưng vẫn giữ vẻ cứng rắn, nói:

- Đừng nói bậy: Hai người nay đã thuộc về môn đệ Thiên Nam, thì phải coi bốn môn là trọng yếu. Thôi hai người hãy đi nhanh, kéo bọn chúng thực hiện được mưu độc là nguy.

Hắc Bạch Song Yêu buộc lòng phải ra đi...

Hoàng Thượng Chí liền tiến tới bên Độc Trì, nhìn xuống màu nước xanh đậm, hai xác chết nổi lềnh bềnh, khiến chàng phải rùng mình.

Bao nhiêu ý nghĩ quay cuồng trong đầu óc:

- Sức kháng độc trong người mình có thể chịu nổi nước Độc Trì này không? Nhưng với lời hứa mình đâu thể bỏ qua được?

Chàng nhìn qua Độc Trì một lát, rồi nghiêng rặng, thòng chân trái xuống nước. Chân chàng liền phát ngứa ngáy, tê rần cả nửa thân người!

Chàng giật mình rút chân lên, thì một hồi lâu lại cảm thấy không còn tê ngứa nữa.

Trong óc chàng bỗng lóe lên một tia sáng, chàng nhớ đến phương pháp nội công của môn Tu Di Thần Công. Chàng dùng can khí bao bọc khắp thân thể rồi lại thòng cả đôi chân đưa qua lại dưới nước Độc Trì. Quả thật lần này chân chàng không hề dính một tí nước vào da.

Nỗi vui mừng rộn rã trong lòng chàng tự nhủ:

- À! Với sức cang khí do phép Tu Di Thần Công, có thể bảo vệ thân mình được, và trong người mình đã có sẵn chất kháng độc. Vậy giờ này mình xuống Độc Trì này không phải là việc khó. Nếu mình xuống được thì chắc lão Vạn Độc Tổ Sư không thể quên lời hứa?...

Bỗng sau lưng chàng dội tới mấy tiếng gọi, nghe rộn người:

- Thằng nhỏ kia! Mà muốn chết rồi ư?

Thượng Chí giật nảy người, rút chân lên, xoay lại, thì thấy lão Vạn Độc Tổ Sư đứng sát sau lưng rồi!

Vạn Độc Tổ Sư cười nhạt, nói:

- Mà muốn thử nước độc sao?

Chàng lắc đầu, đáp:

- Mới thử sơ một tí đầu đã thấy gì!
- Mà không sợ nước Độc Trì?
- Văn bối đã gặp được dịp may mắn ngâm mình vào trong Địa Mạch Linh Toàn, nên có thể kháng cự nổi bách độc!
- Ô! Chuyện này lão phu chưa nghe qua bao giờ! Nhưng mà thuộc môn phái nào?
- Văn bối là kẻ vị Chuởng môn Thiên Nam.
- Chuởng môn Thiên Nam.
- Phải!
- Là chủ Thiên Nam Áo Ma Cung à?
- Phải!

Vạn Độc Tổ Sư nhìn kỹ Thượng Chí. Lão thấy vẻ mặt tuần tú và cặp mắt sáng ngời của chàng thâm nhủ:

- Thật là một kỳ tài, trăm năm khó kiếm.
- Lão nhướng đôi mày trắng, dịu giọng nói:
- Tinh thần của người thật đáng khen! Lão phu phải đành bỏ luật lệ để giúp người một lần. Vậy hãy đi gọi hai đứa môn hạ của người lại đây.

Hoàng Thượng Chí kinh ngạc, nói:

- Lão tiên bối đã biết việc của văn bối xin.
- Hai môn hạ của mà bị độc Dịch Hình Độc Quả. Nay mà muốn nhờ ta giải độc cho chúng hồi phục dung mạo chứ gì?
- Sao lão tiên bối đoán được?
- Ha! Ha! Ha... Những chất độc gì, mà lão phu nhìn qua không biết.

Thượng Chí hết lòng khâm phục kỳ tài, coi lão như một vị thần. Thật đúng với cái tên Vạn Độc Tổ Sư!

Chàng lại nhớ đến mưu mô ác hiểm của bọn Dư Hóa, muốn phá hủy Hắc Cốc, nên nói:

- Bọn võ lâm khi nãy là thuộc hạ của Thiên Tề Giáo, quyết định phá tan Hắc Cốc này...
- Việc đó lão phu biết rồi.

- Lão tiên bối đã biết sao lại thả chúng nó đi?

- Ai bảo ta thả chúng nó?

Thượng Chí lại càng ngạc nhiên hơn nữa, hỏi:

- Lão tiên bối đã đuổi chúng nó đi rồi mà?

- Khà! Khà! Khà... chúng đã cả gan xâm phạm đến vùng cấm địa của lão phu, thì đáng tội chết rồi!

Hoàng Thượng Chí chỉ còn biết cúi đầu thi lễ, nói:

- Xin phép lão tiên bối, vãn bối đi gọi môn hạ.

Dứt lời chàng phi thân ra ngoài cốc. Bóng chàng phi nhanh như một luồng khói xám xẹt trong bóng tối...

Chớp mắt, chàng chạy tới miệng cốc, đã nghe những tiếng rên thê thảm, cùng với tiếng giã đành đập trên mặt đất. Chàng kinh hãi, sợ tánh mạng của Hắc Bạch Song Yêu bị hại, nên vội nhảy lẹ ra ngoài.

Song Yêu trông thấy vui mừng kêu lên:

- Chưởng môn nhân! Chưởng môn nhân bình an chứ?

Chàng không đáp lời, chỉ đảo mắt nhìn dưới đất, thấy mười hai xác chết nằm ngổn ngang một đồng, đúng là bọn Vũ Trung Kỳ. Trong số đó, chỉ còn Độc Quân Dư Hóa chưa chết đang rên siết lẫn lộn trên xác chết cứng đờ! Mặc mày Dư Hóa như ma quỷ đang hành hung.

Hoàng Thượng Chí thấy cảnh tượng quá hãi hùng nói không ra tiếng.

Vạn Độc Tổ Sư không truy kích bọn này, mà lại làm cách nào hạ độc giết một lúc mười hai cao thủ Thiên Tề Giáo được? Thật là một chuyện kỳ quặc. Còn như Dư Hóa đã được gọi là Độc Quân thế mà ra đến đây trốn cũng không khỏi. Nhưng sao nó lại chưa chết?

Song Yêu vừa mừng rỡ, vừa kinh ngạc, nhìn sững từng cử chỉ lạ thường của chàng.

Bạch Yêu hỏi:

- Chưởng môn nhân đã xuống Độc Trì?

- Không!

- Chưởng môn nhân mạo hiểm làm cho đệ tử sợ quá!

- Vạn Độc Tổ Sư đã chấp thuận lời yêu cầu của ta, giải độc cho hai người rồi.

Song Yêu thấy chàng không hề gì đã mừng quýnh. Giờ lại nghe đến việc được giải độc làm chúng vừa mừng vừa sung sướng nhìn nhau sững sốt.

Đã năm mươi năm chúng phải chịu đau khổ dưới lớp Hắc Bạch Song Yêu. Làm cho mọi người ghê tởm. Chúng cảm thấy tủi hổ, thất vọng kéo dài một cuộc sống lê thê qua năm mươi năm trời!

Trên đời còn cảnh thê thảm nào bằng!

Giờ đây chúng lại sắp phục hồi dung mạo thì cái sung sướng kể sao hết!

Độc Quân Dư Hóa lúc này không còn giống hình người nữa. Mồ hôi hắc chảy đầm dề, đất cát dính đầy mình, miệng không ngớt kêu gào, đôi tay hắc cào xé làm lở hết một vùng đất, chẳng khác một con cạp trúng độc hành hung trước giờ chết.

Dư Hóa thấy Thượng Chí liền cất giọng run run than:

- Hoàng thượng môn nhân! Xin phát lòng từ bi giúp lão phu... được giải thoát...

Hoàng Thượng Chí tuy đã bị Dư Hóa cố tâm ám hại ở Liên Hoàn Thao, nhưng trước cảnh này và thấy lão quá đau đớn nên chàng không nỡ làm ngơ, đành quyết tâm cứu lão.

Chàng liền đưa tay giải vài huyệt đạo của Độc Quân Dư Hóa.

Chỉ trong chốc lát, Dư Hóa hết kêu than nữa.

Hoàng Thượng Chí liền ẵm xốc Dư Hóa lên vai, nói với Hắc Bạch Song Yêu:

- Thôi chúng ta trở vào cốc.

Cách nhân từ của Chuồng môn nhân rộng như núi cao, bể cả, khiến co Song Yêu không thể hiểu được. Chúng không dám hỏi một lời, chỉ lo tiến theo bèn gót...

Đến bên Độc Trì, Thượng Chí đặt Dư Hóa xuống.

Vạn Độc Tổ Sư chỉ Dư Hóa, hỏi:

- Việc gì vậy?

Hoàng Thượng Chí cúi mình, nói:

- Vạn bối thấy nó van xin muốn sống, nên đem nó vào đây, xin lão tiên bối tha cho nó tội chết.

- Lão phu chỉ cho mày một điều thôi.

Chàng ấp úng một lúc, mới nói:

- Văn bối thấy nó chưa chết, không thể nhẫn tâm được, nên mới đem vào đây nhờ lão tiên bối quyết định cho.

- Ủ! Thế ra nó chưa chết à?

- Nó được gọi là Độc Quân Dư Hóa, tay lừng danh dùng độc, xin lão tiên bối cho nó sống thử.

-Ồ! Lão phu cũng chịu theo ý mày, tha cho nó được sống.

Dứt lời, lão thò tay vào túi, lấy ra một cái bình nhỏ màu xanh trút một viên thuốc, đưa cho Thượng Chí rồi nói:

- Mày cho nó uống đi.

Hoàng Thượng Chí liền bỏ viên thuốc vào miệng Dư Hóa.

Không bao lâu Dư Hóa giãy giụa mấy cái rồi đứng phắt dậy, bước tới trước mặt Vạn Độc Tổ Sư, quỳ lạy đáp lễ:

- Kính tạ ơn lão tiên bối...

Vạn Độc Tổ Sư đưa tay cản lại, nói:

- Khỏi cần! Lão phu vốn giết mày. May cho mày biết dùng độc nên chưa chết ngay, mới được gặp thằng bé này đem mày vào đây xin ta cứu. Vậy mày phải tạ ơn thằng bé này.

Độc Quân Dư Hóa quay sang phía Thượng Chí chấp tay nói:

- Ôn cứu mạng của Hoàng thượng môn Thiên Nam, tôi Dư Hóa suốt đời không dám quên.

Dứt lời, lão cúi đầu chào Vạn Độc Tổ Sư, và Thượng Chí rồi chạy ra ngoài cốc.

Hoàng Thượng Chí nhìn thấy bóng Dư Hóa khuất dạng, liền nói với Vạn Độc Tổ Sư:

- Xin lão tiên bối cứu cho môn hạ văn bối.

Song Yêu liền bước tới trước mặt Vạn Độc Tổ Sư, cúi mình chấp tay thi lễ.

Vạn Độc Tổ Sư nhìn Song Yêu một lúc, rồi hỏi:

- Hai người bị trúng độc Dục Hình Độc Quả đã bao lâu rồi?

Hắc Yêu cúi đầu, đáp:

- Dạ năm mươi năm trước!

- Sao? Năm mươi năm trước?

- Tại hạ không dám nói dối với lão tiên bối.
- Được! Hai người bước tới đứng bên bờ ao đây.

Song Yêu liền tuân lệnh.

Vạn Độc Tổ Sư lại hét lên một tiếng như sấm sét, và bửa tới ba chưởng mạnh, lệ làng không thể nào thấy kịp.

Hắc Bạch Song Yêu vừa bước đến bờ ao đã bị trúng ba chưởng văng nhào dưới Độc Trì rồi!

Hai tiếng rên thảm thiết phát ra?

Song Yêu nằm chơi vơi dưới nước xanh dờn.

Thượng Chí mặt biến sắc, vội tung mình nhảy theo cứu Song Yêu, Vạn Độc Tổ Sư phát tay gần lại, hỏi:

- Mà muốn làm gì vậy?
- Sao lão tiên bối không cho chúng uống thuốc gì cả, mà còn đánh chúng văng dưới Độc Trì.
- Mà cải lời lão phu hả?
- Nếu lão tiên bối ác tâm, thì buộc lòng văn bối phải chịu thất lễ!

- o O o -